

лѣничихъ, други пѣкъ си простирахъ рѣцѣтъ към него. Таквазъ една тишина настанѣ, че се чуваше възлениѣ като падатъ отъ костера, далечния шумъ на колата по нументанския пѣтъ и шума на вѣтъра по нѣколкото посѣрнѣли борики около гробищата.

Хилопъ се неведе къмъ Виниция и проговори :

— Този е първиятъ ученикъ на Христа, — рибаринъ !

Срарецѣтъ издигна нагорѣ рѣцѣтъ си и осѣни съ кръстенъ знакъ събранитѣ; тоя пѣтъ всичкитѣ христиани, като единъ човѣкъ, паднахъ на колѣнѣ. Слѣтницитѣ на Виниция и самъ той, за да не останѣтъ сами, послѣдвахъ примѣра на съсѣдитѣ си. Младиятъ войникъ не можеше още да си даде смѣтка на впечатлѣнията. Струваше му се, че фигурата на стареца, когото вижлаше прѣдъ себе си, бѣ просга и заедно съ това тържествена; най вече го порази това, че тази тържественостъ произлизаше именно отъ простотата. Старецѣтъ имѣваше на главата си корона, нито дѣбовъ вѣнецъ; не държеше въ рѣката си палма, нито имаше на гърдитѣ си златна плоча, нито пѣкъ бѣло, посипано съ звѣзди, облѣкло, — съ една дума, никакви знаци, съ каквито се отличавахъ источнитѣ, египетскитѣ, грѣцкитѣ или римскитѣ жреци. И на ново Виниций бѣ поразенъ отъ различието, което той почувствува, когато слушаше христианската пѣсенъ: този „рибаринъ“ му се прѣдстави не нѣкой си първосвещеникъ, прѣживѣлъ въ религиознитѣ церемонии, но простъ прѣстарѣлъ и достоенъ за безкрайно довѣрие свидѣтель, пристигналъ отъ далечни краища, за да обади една истина, която е видѣлъ съ очитѣ си, до която се е допиралъ, въ която е повѣрвалъ, както вѣрва въ дѣйствителността—и която е обикналъ именно за това, че я повѣрзалъ. За това и въ лицето му се изразяваше могѣща убѣдителностъ, присѣща само на истината. И Виниций, който, като отрицателъ, не искаше да се подаде на очарованието, не можеше да не усѣти едно силно любопитство: той захванѣ съ нетѣрпѣние да очакѣа, като каква рѣчь ще се залѣе изъ устата на този другаръ на тайнствения „Христосъ“ — и въ какво състои вѣроучението, което признаватъ Лигия и Помпония Грецина.

Въ туй вѣме Петъръ заговори. Той испърво говорѣше, като баща, който се обрѣща къмъ дѣцата си и ги учи, какъ трѣба да живѣжтъ. Той ги учеше да се отказватъ отъ излишѣка и раскоша, да обичатъ бѣднитѣ, чистотата на правитѣ, истината, тѣрпѣливо да прѣнасятъ обидитѣ и прѣслѣдванията, да се подчиняватъ на началницитѣ и властитѣ, да отбѣгватъ прѣдателството, лицемѣрието и клеветата, да показватъ хубави примѣри единъ другиму и дори на язичницитѣ. Вини-